

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2019. évi május hó 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A harmadfokú bíróság a közúti baleset okozásának vétsége miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 1.Bf.103/2018/7. számú ítéletét helybenhagyja.

Indokolás

A Paksi Járásbíróság 19.B.153/2017/9. számú, 2018. április 4. napján kelt ítéletével vádlottat közúti baleset gondatlan okozásának vétsége vádja alól felmentette. Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében fellebbezett.

A Szekszárdi Törvényszék 1.Bf.103/2018/7. számú, 2019. január 30. napján kelt ítéletével a járásbíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottat bűnösnek mondta ki közúti baleset okozásának vétségében. Ezért 200.000 forint pénzbüntetésre ítélte és kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére. A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen levő képviselője útján a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 615.§ (2) bekezdésének b) pontjában írtak szerint ellentétes döntést hozott, miután az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét állapította meg. Így a törvényszék ítélete ellen a Be. 615.§ (1) bekezdése alapján másodfellebbezésnek volt helye a harmadfokú bírósághoz.

A harmadfokú bíróság a Be. 618.§ (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja, valamint a b) pontja alapján a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. E körben a Be. 618.§ (3) bekezdése értelmében vizsgálta azon eljárási szabályok megtartását is, amelyek megsértése esetén a Be. 607.§ (1) bekezdése, valamint a Be. 608.§ (1) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére kerülhet sor.

Miután az eljárási szabályokat mind az első-, mind pedig a másodfokú eljárásban megtartották, illetve indokolási kötelezettségének a másodfokú bíróság - mind ténybeli, mind jogi szempontból - eleget tett, a harmadfokú érdemi felülbírálatnak eljárásjogi akadálya nem volt.

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét részben megalapozatlannak találta, ezért a Be. 594.§ (1) bekezdése szerint bizonyítást vett fel, és meghallgatta az igazságügyi szakértőt. A szakértő

meghallgatása, valamint az első fokon lefolytatott bizonyítás anyaga alapján a tényállást kiegészítette és ezzel a megalapozatlanságot kiküszöbölte.

A felülbírálat során a harmadfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás mentes a Be. 592.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, teljeskörűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 619.§ (1) bekezdése értelmében irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

A helyesen megállapított tényállás alapján a másodfokú bíróság alappal következtetett a vádlott bűnösségére.

Az első- és másodfokú bíróság vizsgálta mind a vádlott, mind a sértett által elkövetett KRESZ-szabályszegéseket, és azok szerepét a baleset bekövetkezésében.

A KRESZ 43.§ (1) bekezdése értelmében a kijelölt gyalogátkelőhelyen a járművel a gyalogosnak elsőbbséget kell adni. A (2) bekezdés szerint a jármű vezetőjének csak olyan sebességgel szabad megközelíteni azt a helyet, ahol a gyalogosnak elsőbbsége van, hogy a jármű vezetője az elsőbbségadási kötelezettségének eleget tudjon tenni. A kijelölt gyalogos-átkelőhelyet tehát csak fokozott óvatossággal és olyan sebességgel szabad megközelíteni, hogy a gépjárművezető - amennyiben szükséges -, a gyalogos-átkelőhely előtt meg tudjon állni.

Az idézett rendelkezések a gyalogosnak a gyalogos-átkelőhelyen minden esetben elsőbbséget biztosítanak a járművekkel szemben.

Ehhez szükséges egyrészt, hogy a gépjárművezető megfelelő sebességgel közlekedjen, a vezető győződjön meg arról, hogy van-e átkelni szándékozó gyalogos a gyalogátkelőhely közelében, vagy esetleg már lelépett-e a gyalogos-átkelőhelyre.

Az irányadó tényállás szerint a tanú 5tanú által vezetett - balesettel nem érintett - gépjármű ellentétes irányból közelítette meg a kijelölt gyalogos-átkelőhelyet. A tanú észlelte, hogy a menetiránya szerinti jobb oldalon egy óvodás csoport készül áthaladni az úton, ezért megállt a gyalogos-átkelőhely előtt. Láta azt is, hogy vele szemben, a másik forgalmi sávban a sértett át akar kelni az úton és azt is észlelte, hogy a járdáról lelép, majd a vádlott által vezetett gépjármű elüti őt. A vádlott a sértett elütése előtt, majd annak fékezés nélküli elütésekor is 33-37 km/h sebességgel haladt.

Ahogy arra a másodfokú bíróság helyesen következtetett, a baleset bekövetkezése alapvetően a vádlott figyelmetlenségére vezethető vissza.

A vádlottnak észlelnie kellett volna, hogy a tanú 5által vezetett személygépkocsi megáll az ellenkező sávban a gyalogos-átkelőhely előtt, mert egy óvodás csoport áthaladásra várakozik. Ugyanakkor azt is észlelnie kellett volna, hogy a sértett is a gyalogos-átkelőhely közelébe ért, és annak kialakítása miatt nem lehet más szándéka, mint az úttesten áthaladni. A sértett észlelhetőségét igazolja az a körülmény is, hogy a vádlott gépjárműve bal első részével ütötte el a sértettet, tehát az már majdnem áthaladt előtte. Figyelmetlensége miatt azonban a vádlott nem mérte fel a kialakult közlekedési szituációt, nem észlelte a sértettet, ezért nem mérsékelte a sebességét, hogy elsőbbségadási kötelezettségének eleget tudjon tenni, tehát nem fokozott óvatossággal közelítette meg a kijelölt gyalogátkelőhelyet.

A vádlott saját elmondása szerint sem észlelte, hogy a gyalogátkelőhelyet a sértett megközelítette és szándéka az úttesten áthaladás volt. Amennyiben a megfelelő figyelmet és körütekintést tanúsítja, úgy a sértettet észlelnie kellett volna. A kilátásban az egyébként helyismerettel rendelkező vádlottat

sem tereptárgy, sem más közlekedő nem akadályozta.

Így alapvetően nem a vádlott haladási sebességét kell eltúlzottnak tekinteni, hanem az róható a vádlott terhére, hogy a gyalogátkelőhelyhez érve nem észlelte a *sértett jelenlétét* a gyalogátkelőhely előtt. Ezért történt, hogy fékezés nélkül a gépkocsijának bal elejével elütötte.

A sértett is KRESZ-szabályt szegett - 21.§ (6) bekezdés -, amikor úgy lépett az útestre, hogy nem győződött meg annak veszélytelenségéről. A KRESZ rendelkezései értelmében a gyalogos nem léphet váratlanul az útestre, illetve köteles az úttesten késedelem nélkül átmenni és tartózkodni minden olyan magatartástól, amely a járművek vezetőjét megzavarhatja vagy megtevesztheti. A kihallgatott tanúk vallomása alapján megállapítható, hogy a sértett úgy lépett váratlanul az útestre, hogy az áthaladás veszélytelenségéről nem győződött meg. Ezért nem érzékelte, hogy a vádlott által vezetett gépkocsi már féktávolságon belül halad a gyalogosátkelőhely felé.

Az irányadó tényállás alapján nem vitás, hogy a sértett féktávolságon belül, figyelmetlenül lépett az úttestre, vagyis nem győződött meg az átkelés veszélytelenségéről.

A vádlott a gyalogos-átkelőhely megközelítésekor 33-37 km/h sebességgel közlekedett, ami önmagában nem tekinthető eltúlzottnak. Tekintettel azonban arra, hogy nem észlelte az átkelni szándékozó sértettet, változatlan sebességgel haladt, ami az elsőbbségadási kötelezettségének elmulasztását eredményezte. Amennyiben a vádlott észleli a gyalogos-átkelőhelyet megközelítő, majd az úttestre lépő gyalogost és sebességét kellő időben csökkenti, a baleset elkerülhető lett volna.

A vádlottnak a balesetért való felelősségét tehát az alapozza meg, hogy figyelmetlensége miatt - már a sértett lelépése előtt - a gyalogos-átkelőhely felé közlekedve nem észlelte a sértettet és a sebességét az elsőbbségadás teljesítése érdekében nem csökkentette.

A fenti körülményeket a másodfokú bíróság helyesen ismerte fel ennek megfelelően, az anyagi jogszabályok, a KRESZ előírásainak pontos alkalmazásával állapította meg a vádlott büntetőjogi felelősségét.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket a másodfokú bíróság helyesen tárta fel és a törvényszék a vádlottal szemben a gondatlanságának mértékével arányban álló büntetést alkalmazott.

Mindezek alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság fellebbezéssel megtámadott ítéletét a Be. 623.§-a alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Pécs, 2019. május 29.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 1.Bf.103/2018/7. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.I.22/2019/5. számú végzése folytán a 2019. évi május hó 29. napján jogerőre emelkedett.

. Makai Lajos s.k.

a tanács elnöke